

ОСТРІВ ПІСЕННИХ СКАРБІВ

ри, передаючи звук касетаньет і летючі рухи іспанки.

Тризубому Стасу, як авторитету, у подібних «тусівках» належало видати щось солідне. І він не підвів. У пісні-зверненні до Президента висловив найзаповітніші сподівання народу, рефреном до першого куп-

год — невеличка буря додала хвилювань і мозолів на руках, щоправда, їх швидко залікували пісні і мало не чаклунські мазі, виготовлені студентками медінституту.

Білоруси «прозвучали» не лише як підкорювачі рік і водоймищ, вони запам'яталися цікавим тріо «Фієста» з міста Молодечне. Три чарівні блондинки чудово знали не лише дівочі мрії, а їх коригування під час втілення у життя: «Час проміне, принц стане королем, а ти залишишся Попелюшкою...».

Чоловіча половина обдарувала своєю увагою та прихильністю Тетяну Лиховидову з Вітебська за пронизливий, з чіткою лінією малюнку тексти (до речі, Тетяна стала дипломанткою фестивалю). Серед дипломантів і 18-літня тезка Лиховидової — Тетяна Хрищевська з Хмельницького, співачка з надзвичайно багатим голосом, котра, увібравши в свою творчість народні традиції, зуміла витворити і своє власне, оригінальне, неповторне. Її пісні, як міна сповільненої дії, прокручуються і прокручуються в пам'яті: «Ні, то не росу я несучу, то моя доля на долонях часу», або ж:

«Виходь до мене, мій Боже...
Вийшов з вогню мій Бог».

Талант Тетяни було помічено і на іншому пісенному форумі — «Червоній руті».

У Славутичі визначено 5 лауреатів, 10 дипломантів, серед них такі доволі відомі барди, як Слава Ковальов із Санкт-Петербурга та Сергій Тимошенко з Москви.

Тетяна ДЗЮБА.

Так вже склалося, що головний пісенний майданчик країни перемістився ближче до реактора. Багато концертів найвищого класу, конкурсів та фестивалей відбуваються зараз саме у «грошовитому» Славутичі. Перший міжнародний театралізований фестиваль авторської пісні «Славутич-95» не став винятком. Навіть стислий реєстр його заходів викликає спокуску, яку важко обминути. Фестиваль розпочався в Києві, в Українському домі. У Славутичі відбулися концерт метрів жанру, факельний похід і підняття прапора фестивалю. А на острові Праведний, куди учасники припливали катером і де розкинулось наметове містечко, працювали творчі майстерні, знову виступали почесні гості, були інтелектуальні ігри, чайхана і чого лишень не було!

«Єднання» метрів і початківців давало змогу останнім зблизька роздивитися своїх кумирів: навдивовижу щедрого та доброго Сергія Нікітіна, котрий виконав знайому і улюблену «Бричмулу», москвича Юрія Лореса, зовні схожого на плюшеву іграшку (він співав теплі ліричні речі з незмінною сумною ноткою), надзвичайно ерудованого, злого пародиста по духу, «брейн-рингівця» одесита Бориса Бурду, що скорив серця публіки своїми «Ли-

— Під час полювання на автографи я підійшла до Сергія Нікітіна, він чомусь з мою програмкою відійшов убік і схилився над нею довше, аніж над іншими. Коли повернув, я прочитала: «Оленці з найкращими побажаннями», внизу красувався їжачок під парасолькою із дірочкою у лівому боці. Напередодні Нікітін з однаковим задоволенням слухав мої як російські, так і українські вірші...

Олена ГРИЦЮК,
поетеса,
м. Чернігів.

— У фестивалях брав участь разів з 25, вже 10 років «фестивалю». У Славутичі було нормально, рівень доволі високий.

Олександр Нечипоренко,
бард, член клубу авторської пісні
«Горожане», м. Чернігів.

— До сьогодні відсипаюся. Адже жодної фестивальної ночі ніхто не склепив очей, всі ходили від багаття до багаття і слухали пісні.

Ірина ГУБАРЄВА,
учасниця фестивалю, м. Чернігів.

мириками», москвичів Леоніда Сергєєва та Олександра Мірзаяна, киян Ігоря Жука, Анатолія Лемеша, Ірину Карпинос.

Наталія Бочіль, також киянка, виявилась зовсім непередбачуваною. Ця розкута талановита жінка однаково чудово і артистично виконала українську «Ой, купила мати корову» та запальну іспанську пісню, абсолютно не жалюючи при цьому своїх пальців і гіта-

лету стало «їсти дай» (ми учора не обідали й не снідали), до другого — «пити дай», а до третього — «жінку дай» (та палкого темпераменту, пошукай в себе в парламенті, а мою бери та й сам кохай).

Ні для кого не секрет, що барди — невірні р'мантики. Очевидно, саме тому гомельчани вирішили на острів Праведний сплавлятися на байдарках. У дорозі не обійшлося без при-